

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)



คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๙๙๗/๒๕๖๕
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๑๙๗/๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๕ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง

นายวิรัตน์ สุวรรณศิลป์

ผู้ฟ้องคดี

นายกเทศมนตรีนครนครสวรรค์ ที่ ๑
คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาล
และเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดนครสวรรค์
ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองนครสวรรค์ คดีหมายเลขดำที่ ๕๖/๒๕๖๔
หมายเลขแดงที่ ๑๒๔/๒๕๖๕

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของอาคารโครงเหล็กชั้นเดียวเลขที่ ๗๒๕
หมู่ที่ ๙ ถนนมหาเทพ ตำบลนครสวรรค์ตก อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งตั้งอยู่
บนที่ดินราชพัสดุเนื่องจากบ้านหลังเดิมเกือบทั้งหลังถูกเวนคืนตามโครงการก่อสร้างถนนตามผังเมืองรวม
ถนนสาย ค ผังเมืองรวมเมืองนครสวรรค์ (บริเวณถนนมหาเทพ) จังหวัดนครสวรรค์ ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้าง
อาคารดังกล่าวในที่ดินส่วนที่เหลือ ซึ่งมีลักษณะเป็นรูปสามเหลี่ยมชายธงเพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัย
และค้าขายโดยไม่ได้ขออนุญาตปลูกสร้างตามกฎหมาย ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเลขที่
นว ๕๒๐๐๔/๓๕๕๓ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว
(แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๕๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ห้ามใช้หรือยินยอมให้



/บุคคลใด...

บุคคลใดใช้อาคารโครงเหล็กชั้นเดียว (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๕ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้รื้อถอนอาคารโครงเหล็กชั้นเดียวให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งนี้ (แบบ ค.๗) ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๖๓ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หลังจากนั้น สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัดนครสวรรค์ ได้มีหนังสือที่ นว ๐๐๒๒/๕๕๐ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๔ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๕/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๔ ยืนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีอาศัยอยู่ในบ้านเดิมมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๐ และได้รับทะเบียนบ้านในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ โดยขอใช้น้ำประปาและไฟฟ้านับแต่เวลาดังกล่าวจนถึงปัจจุบัน รวมระยะเวลาประมาณ ๕๐ ปี อีกทั้งบ้านที่อยู่อาศัยถูกน้ำท่วมในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ และปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีเคยไปติดต่อขอเช่าที่ดินกับสำนักงานธนารักษ์พื้นที่นครสวรรค์แล้ว แต่ไม่ได้รับการอนุมัติโดยอ้างว่าจะมีการเวนคืนเพื่อสร้างถนนตามโครงการดังกล่าว เมื่อมีการก่อสร้างถนนแล้วเสร็จผู้ฟ้องคดีให้ภริยาไปยื่นขอเช่าที่ดินต่อธนารักษ์พื้นที่นครสวรรค์ตามคำขอฉบับลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๖๔ คำสั่งและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๓ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว (แบบ ค.๓)

๒. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ที่ห้ามผู้ฟ้องคดีใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารโครงเหล็กชั้นเดียว (แบบ ค.๔)

๓. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๕ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารโครงเหล็กชั้นเดียวให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งนี้ (แบบ ค.๗)

๔. เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๕/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๔

๕. ขอให้คุ้มครองชั่วคราวอาคารเลขที่ ๗๒๕ หมู่ที่ ๙ ถนนมหาเทพ ตำบลนครสวรรค์ตก อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ จนกว่าจะได้รับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๓ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๕ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งดังกล่าว



/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า เทศบาลนครสวรรคร์เป็นนิติบุคคลประเภททบวงการเมือง จัดตั้งตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจในการกำหนด นโยบายโดยไม่ขัดต่อกฎหมายและรับผิดชอบการบริหารราชการของเทศบาล ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ เทศบัญญัติ และนโยบาย ตามมาตรา ๔๘ เตรส (๑) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และเป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓ มีอำนาจ ในการออกคำสั่งให้ระงับการก่อสร้าง คำสั่งห้ามมิให้บุคคลใดใช้หรือเข้าไปใช้ส่วนใด ๆ ของอาคาร คำสั่งให้รื้อถอนอาคาร ตลอดจนคำสั่งอนุญาตให้ก่อสร้าง รื้อถอน ให้เคลื่อนย้ายอาคาร และมีอำนาจ แต่งตั้งนายช่าง นายตรวจอีกด้วย โดยเมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๖๓ ได้ตรวจสอบพบว่า มีการก่อสร้าง อาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นอาคารชนิดโครงเหล็กชั้นเดียว กว้าง ๑.๙๐ ถึง ๓.๔๐ เมตร ยาว ๑๓.๖๐ เมตร จำนวน ๑ หลัง ซึ่งก่อสร้างบริเวณบ้านเลขที่ ๗๒๕ หมู่ที่ ๙ ตำบลนครสวรรคร์ตัก อำเภอมืองนครสวรรคร์ จังหวัดนครสวรรคร์ โดยมีผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของอาคาร ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๒๐๑ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ ให้ระงับการก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคาร ตามมาตรา ๔๐ (๑) คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๒๐๒ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ ห้ามใช้อาคารหรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารที่อาจเป็นอันตราย ตามมาตรา ๔๐ (๒) และคำสั่ง เลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๒๐๓ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ ให้รื้อถอนอาคารที่ก่อสร้างโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยแจ้งคำสั่งด้วยการปิด ผน อาคารที่มีการฝ่าฝืนตามพระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๖๓ และแจ้งคำสั่งดังกล่าว ไปยังที่อยู่ของผู้ฟ้องคดีทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ โดยผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๓ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๓ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ เทศบาลนครนครสวรรคร์พบว่า ได้สะกดชื่อ ผู้ฟ้องคดีผิด จึงเพิกถอนคำสั่งฉบับลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ และออกคำสั่งใหม่เป็นคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๓ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างอาคาร (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ห้ามมิให้ผู้ฟ้องคดีใช้หรือยินยอมให้ บุคคลใดใช้อาคาร (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๕ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคาร (แบบ ค.๗) ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยกับคำสั่งดังกล่าวจึงได้ยื่นหนังสือ อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๖๓ การที่ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการ ปรับปรุงอาคารให้มีสภาพเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ทั้งวัสดุ ขนาด จำนวน และชนิดตัวอาคารโดยสิ้นเชิง ไม่ใช่เป็นการซ่อมแซมอาคารตามมาตรา ๔ และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความ ในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่กำหนดว่า ข้อ ๑ (๑) ต้องใช้วัสดุ ขนาด จำนวน และชนิดเดียวกับของเดิม แต่การปรับปรุงอาคารดังกล่าวเป็นการปรับปรุงโครงสร้างอาคารที่ทำให้



/สภาอาคาร...

สภาพอาคารเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมทั้งหมด จึงถือเป็นการก่อสร้างหรือดัดแปลงตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และมาตรา ๒๑ บัญญัติให้ผู้ที่ก็จะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคารจะต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น และให้ดำเนินการตามมาตรา ๓๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งเมื่อพิจารณาข้อเท็จจริง พบว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินประกอบกับไม่มีสัญญาเช่าที่ดินหรือได้รับหนังสือ ยินยอมของเจ้าของที่ดินที่อนุญาตให้ดำเนินการก่อสร้างอาคารในที่ดินดังกล่าว และแม้ว่าผู้ฟ้องคดี จะยื่นคำขออนุญาตตามแบบ ข.๑ ในระยะเวลาก่อนหรือขณะที่ดำเนินการก่อสร้าง เจ้าพนักงานท้องถิ่น ก็ไม่สามารถออกใบอนุญาตให้ก่อสร้างได้ การกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำ อันฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติของกฎหมาย ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยออกคำสั่งให้ระงับการก่อสร้าง แบบ ค.๓ คำสั่ง ห้ามมิให้บุคคลใดใช้หรือเข้าใช้ในส่วนใด ๆ ของอาคาร แบบ ค.๔ และคำสั่งให้รื้อถอนอาคาร แบบ ค.๗ จึงเป็นไปตามระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้องทุกประการ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่งเมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการรวม ๓ คำสั่ง ได้แก่ คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๓ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้ระงับการก่อสร้างฯ ตามมาตรา ๔๐ (๑) คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ห้ามใช้อาคารฯ ตามมาตรา ๔๐ (๒) ซึ่งทั้งสองคำสั่งเกิดจากการกระทำ ของผู้ฟ้องคดีที่ได้ก่อสร้างอาคารโครงเหล็กชั้นเดียวเพื่อใช้เป็นที่พักอาศัยเนื่องจากอาคารเดิม มีสภาพทรุดโทรมเนื่องจากถูกน้ำท่วมและมีการทำโครงการถนนมหาเทพ การกระทำดังกล่าวจึงเข้าข่าย เป็นการก่อสร้างตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตรวจพบการกระทำโดยไม่ได้รับอนุญาต จึงเป็นการฝ่าฝืนตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีอำนาจออกคำสั่งแก่ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเจ้าของอาคารให้ระงับการก่อสร้าง ดัดแปลง และห้ามใช้หรือเข้าไปในส่วนใด ๆ ของอาคารที่ก่อสร้าง ดัดแปลง โดยไม่ได้รับอนุญาต ดังนั้น ทั้งสองคำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย สำหรับคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๕ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ที่ให้รื้อถอนอาคารที่ก่อสร้างโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เนื่องจากอาคารดังกล่าวตั้งอยู่ในเขตผังเมืองรวมเมืองนครสวรรค์ ตามกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมเมืองนครสวรรค์ พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งกำหนดพื้นที่ให้เป็นที่ดิน ประเภทสถาบันราชการ สาธารณูปโภค และสาธารณูปการโดยให้ใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อกิจการของรัฐ กิจการเกี่ยวกับสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ หรือสาธารณประโยชน์เท่านั้น (สีน้ำเงิน) หมายเลข ๘.๒๑ บริเวณถนนมหาเทพ (ถนนผังเมืองสาย ข.๑๕) การที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างอาคารโครงเหล็กชั้นเดียวเพื่อเป็น ที่พักอาศัยเนื่องจากอาคารเดิมมีสภาพทรุดโทรม อีกทั้งถูกน้ำท่วมและมีโครงการก่อสร้างถนนมหาเทพ แต่ไม่ปรากฏเอกสารสิทธิในที่ดินดังกล่าวที่จะใช้ยื่นขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร (แบบ ข.๑)



/ตามกฎกระทรวง...

ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และกรณีดังกล่าวไม่สามารถแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งให้รื้อถอนโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงชอบด้วยกฎหมาย รวมทั้งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ยืนตามทั้งสามคำสั่งดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบและเป็นไปตามขั้นตอนของกฎหมายทุกประการ

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า บ้านของผู้ฟ้องคดีสร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๐ บนที่ดินราชพัสดุที่กรมธนารักษ์เป็นผู้ดูแลและจัดหาประโยชน์โดยการให้เช่า เป็นอาคารชั้นเดียว ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ย้ายเข้ามาอยู่ปี พ.ศ. ๒๕๑๑ ได้รับทะเบียนบ้านเลขที่ ๗๒๕ จากเทศบาล มีการอยู่พักอาศัยมากกว่า ๕๐ ปี ต่อมา มีการก่อสร้างถนนมหาเทพ (ถนนผังเมืองสาย ข.๑๕) จึงทำให้พื้นที่ดังกล่าวถูกเวนคืนเพื่อใช้ในการก่อสร้างถนน ซึ่งกรมธนารักษ์ได้ระงับการต่อสัญญาเช่าของผู้เช่าในบริเวณดังกล่าว โดยยังไม่พิจารณาอนุญาตให้เช่าเพื่อรอให้การก่อสร้างแล้วเสร็จ และเมื่อถนนก่อสร้างแล้วเสร็จ ถนนเส้นดังกล่าวได้ตัดผ่านที่ดินบริเวณอาคารของผู้ฟ้องคดี หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ทำการก่อสร้างและปรับปรุงอาคารตามจำนวนเนื้อที่ที่เหลือจากการถูกเวนคืน โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และยังไม่ได้รับการอนุญาตให้เช่าที่ดินจากกรมธนารักษ์ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งรวมสามคำสั่ง ได้แก่ คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๓ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ สั่งให้ระงับการก่อสร้างอาคาร โครงเหล็กชั้นเดียว คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ห้ามมิให้ใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารโครงเหล็กชั้นเดียว และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๕ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนโครงเหล็กชั้นเดียว กรณีฟังยุติว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดิน หรือ น.ส. ๓ หรือ ส.ค. ๑ และไม่มีสัญญาเช่าที่ดินหรือได้รับหนังสือยินยอมของเจ้าของที่ดินอนุญาตให้ดำเนินการก่อสร้างอาคารในที่ดินดังกล่าว แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะยื่นคำขออนุญาตตามแบบ ข.๑ ในระยะเวลาก่อนหรือขณะที่ดำเนินการก่อสร้างก็ตาม เจ้าพนักงานท้องถิ่นก็ไม่สามารถพิจารณาออกใบอนุญาตให้ก่อสร้างได้ เนื่องจากไม่มีเอกสารสัญญาเช่าที่ดินและหนังสือยินยอมให้ดำเนินการก่อสร้างจากกรมธนารักษ์ อันเป็นเอกสารสำคัญที่แสดงถึงสิทธิในที่ดินดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดีกระทำการก่อสร้างและปรับปรุงอาคารดังกล่าวจึงเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย และเมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นพบเห็นว่ามี การก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร โดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เจ้าพนักงานท้องถิ่นย่อมมีอำนาจออกคำสั่งให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน ผู้ดำเนินการ ลูกจ้างหรือบริวารของบุคคลดังกล่าว ระงับการกระทำดังกล่าว และออกคำสั่งห้ามมิให้บุคคลใดเข้าไปในส่วนใด ๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการกระทำดังกล่าว รวมถึงมีอำนาจสั่งให้ดำเนินการรื้อถอน ตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ เกี่ยวกับอาคารเลขที่ ๗๒๕ ของผู้ฟ้องคดี



/โดยสั่งให้...

โดยสั่งให้ระงับการก่อสร้างอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว ตามคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๓ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ห้ามมิให้ใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารโครงเหล็กชั้นเดียว และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๕ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนโครงเหล็กชั้นเดียว จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย รวมทั้งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๕/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๔ ยืนตามคำสั่งทั้งสามของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน และพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีอยู่อาศัยในที่ดินราชพัสดุแปลงที่พิพาทนี้มากกว่า ๕๐ ปี โดยได้ปลูกบ้านบนที่ดินดังกล่าวมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ลักษณะโครงสร้างเป็นไม้และโครงเหล็กติดกัน มิใช่บ้านไม้อย่างเดียว ต่อมา บ้านและที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีอยู่อาศัยถูกเขตเวนคืนเพื่อสร้างถนนมหาเทพ (ถนนฝั่งเมืองสาย ข.๑๕) เกือบทั้งแปลง โดยมีที่ดินที่เหลือจากการเวนคืนซึ่งมีลักษณะเป็นรูปสามเหลี่ยมชายธง ผู้ฟ้องคดีได้ทำการก่อสร้างและปรับปรุงอาคารตามเนื้อที่ที่ดินที่เหลือจากการเวนคืน ซึ่งเป็นการก่อสร้างในลักษณะโครงสร้างเดิม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนบ้านหรือเพิงพักของผู้ฟ้องคดีทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย นอกจากนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ในพื้นที่ดังกล่าวมีบ้านอีกหลายหลังที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งห้ามมิให้ทำการก่อสร้าง แต่กลับอาศัยอยู่ได้โดยไม่ต้องรื้อถอน อันเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้พิพากษาให้เป็นไปตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงที่ปรากฏผู้ฟ้องคดีได้ทำการปรับปรุงอาคาร โดยเปลี่ยนแปลงสภาพอาคารอยู่อาศัยแตกต่างไปจากเดิม ทั้งวัสดุ ขนาด จำนวน และชนิดตัวอาคารโดยสิ้นเชิง จึงไม่ใช่การซ่อมแซมอาคารตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ประกอบกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่เป็นการก่อสร้างหรือดัดแปลงอาคาร ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ซึ่งการก่อสร้างหรือดัดแปลงอาคาร จะต้องดำเนินการแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นและดำเนินการตามมาตรา ๓๙ ทวิ หรือยื่นขออนุญาตก่อสร้างตามแบบ ข.๑ พร้อมเอกสารที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๒๘) และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เมื่อปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดิน หรือ น.ส. ๓ หรือ ส.ค. ๑ และไม่มีสัญญาเช่าที่ดินหรือได้รับหนังสือยินยอมของเจ้าของที่ดินอนุญาตให้ดำเนินการก่อสร้างอาคารในที่ดินดังกล่าว แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะยื่นคำขออนุญาตตามแบบ ข.๑ ในระยะเวลาก่อนหรือขณะที่ดำเนินการก่อสร้างก็ตาม เจ้าพนักงานท้องถิ่นก็ไม่สามารถพิจารณาออกใบอนุญาตให้ก่อสร้างได้ เนื่องจากไม่มีเอกสารสัญญาเช่าที่ดินและหนังสือยินยอมให้ดำเนินการ



/ก่อสร้าง...

ก่อสร้างจากกรมธนารักษ์ อันเป็นเอกสารสำคัญที่แสดงถึงสิทธิในที่ดินดังกล่าว จึงถือว่าการก่อสร้างดังกล่าวเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร เมื่อการก่อสร้างอาคารของผู้ฟ้องคดีเป็นการก่อสร้างโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีอำนาจออกคำสั่งให้ระงับการการกระทำดังกล่าว รวมทั้งมีอำนาจสั่งให้รื้อถอน ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ นอกจากนี้ บริเวณที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างอาคารนั้น เป็นบริเวณที่กฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมเมืองนครสวรรค์ พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดพื้นที่สงวนไว้สำหรับเป็นที่ดินประเภทสถาบันราชการ การสาธารณสุข และสาธารณูปโภคโดยให้ใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อกิจการของรัฐ กิจการสาธารณูปโภคและสาธารณูปการเท่านั้น เมื่อการก่อสร้างอาคารของผู้ฟ้องคดีเป็นการก่อสร้างอาคารขึ้นใหม่ไม่ใช่การซ่อมแซมอาคารให้คงสภาพของเดิม จึงไม่สามารถกระทำได้ตามกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมเมืองนครสวรรค์ พ.ศ. ๒๕๕๔ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๓ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างอาคาร (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ที่ห้ามมิให้ผู้ฟ้องคดีใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคาร (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๕ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคาร (แบบ ค.๗) จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้แย้งคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นมีประเด็นเดียวกันกับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เคยยื่นคำให้การไว้ต่อศาลปกครองชั้นต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงขอถือเอาคำให้การและคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองนครสวรรค์) ในคดีนี้เป็นคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืน

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือ และไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ศาลได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของอาคารโรงเหล็กชั้นเดียวเลขที่ ๗๒๕ หมู่ที่ ๙ ตำบลนครสวรรค์ตก อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งปลูกสร้างอยู่บนที่ดินราชพัสดุ เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวถูกเวนคืนตามโครงการก่อสร้างถนนตามผังเมืองรวม ถนนสาย ค ผังเมืองรวมเมืองนครสวรรค์ (บริเวณถนนมหาเทพ) จังหวัดนครสวรรค์ และบ้านของผู้ฟ้องคดีถูกเวนคืนเกือบทั้งหลัง ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างอาคารดังกล่าวขึ้นใหม่ในที่ดินส่วนที่เหลือจากการเวนคืน ซึ่งมีลักษณะเป็นรูป



/สามเหลี่ยม...

สามเหลี่ยมขายตรงเพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัยและค้าขายโดยไม่ได้ขออนุญาตปลูกสร้างจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ต่อมา เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตรวจพบการก่อสร้างอาคารของผู้ฟ้องคดีจึงแจ้งรายงานกรณีดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๓ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้ระงับการก่อสร้างอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ห้ามมิให้ใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคาร โครงเหล็กชั้นเดียว (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๕ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้รื้อถอนอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว (แบบ ค.๗) ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๖๓ อุทธรณ์คำสั่งทั้งสามฉบับดังกล่าว ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ที่ ๕/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๔ ยืนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดี ทราบแล้วตามหนังสือ ที่ นว ๐๐๒๒/๕๕๐ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๔ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดี ได้อาศัยอยู่ในบ้านเดิมมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๐ และได้รับทะเบียนบ้านในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ มีการขอใช้น้ำประปาและไฟฟ้านับแต่เวลาดังกล่าวจนถึงปัจจุบันเป็นเวลากว่า ๕๐ ปี โดยผู้ฟ้องคดีได้เคยไปติดต่อขอเช่าที่ดินกับสำนักงานธนารักษ์พื้นที่นครสวรรค์ แต่ไม่ได้รับการอนุมัติโดยอ้างว่าจะมีการเวนคืน เพื่อสร้างถนนตามโครงการดังกล่าว เมื่อมีการก่อสร้างถนนแล้วเสร็จผู้ฟ้องคดีได้ยื่นขอเช่าที่ดิน ต่อธนารักษ์พื้นที่นครสวรรค์อีกครั้งตามคำขอฉบับลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๖๔ แต่ไม่ได้รับอนุญาต ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่ง และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าว จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๓ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้ระงับการก่อสร้างอาคาร โครงเหล็กชั้นเดียว (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ห้ามมิให้ใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารโครงเหล็กชั้นเดียว (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๕ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้รื้อถอนอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว (แบบ ค.๗) รวมทั้งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๕/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๔ ให้ยก อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นที่ต้องพิจารณา ในเบื้องต้นก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๓ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ และคำสั่ง เลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๕ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ภายในระยะเวลาการฟ้องคดีหรือไม่



/พิเคราะห์แล้ว...

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ (๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่งหรือการกระทำอื่นใดเนื่องจากการกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองหรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายในเรื่องใดไว้โดยเฉพาะ การฟ้องคดีปกครองในเรื่องนั้นจะกระทำต่อเมื่อมีการดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการดังกล่าว และได้มีการสั่งการตามกฎหมายนั้น หรือมิได้มีการสั่งการภายในเวลาอันสมควร หรือภายในเวลาที่กฎหมายนั้นกำหนด มาตรา ๔๙ บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น และมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองที่เกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ หรือสถานะของบุคคลจะยื่นฟ้องคดีเมื่อใดก็ได้ วรรคสอง บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดีแล้ว ถ้าศาลปกครองเห็นว่าคดีที่ยื่นฟ้องนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม หรือมีเหตุจำเป็นอื่นโดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณีมีคำขอ ศาลปกครองจะรับไว้พิจารณาก็ได้ พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ขอรับใบอนุญาต ผู้ได้รับใบอนุญาต ผู้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ และผู้รับคำสั่งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัตินี้มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง วรรคสอง บัญญัติว่า การอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง ให้ทำเป็นหนังสือและยื่นต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นผู้ออกคำสั่งดังกล่าว และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดส่งอุทธรณ์และเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องทั้งหมดไปยังคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายในสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ วรรคสาม บัญญัติว่า ให้คณะกรรมการพิจารณา



/อุทธรณ์...

อุทธรณ์มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ แล้วแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์และเจ้าพนักงานท้องถิ่น วรรคสี่ บัญญัติว่า ถ้าผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ให้เสนอคดีต่อศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ และระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๓๐ วรรคสอง กำหนดว่า คำฟ้องที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว ให้ศาลมีคำสั่งไม่รับไว้พิจารณาและสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เว้นแต่ศาลเห็นว่าคดีนั้นเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่นโดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณีมีคำขอ ศาลจะรับไว้พิจารณาก็ได้ คำสั่งรับคำฟ้องไว้พิจารณาให้เป็นที่สุด

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๓ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ห้ามใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารโครงเหล็กชั้นเดียว (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๕ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้รื้อถอนอาคารโครงเหล็กชั้นเดียวให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งนี้ (แบบ ค.๗) โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้ง ๓ คำสั่งดังกล่าว กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๓ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ห้ามใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารโครงเหล็กชั้นเดียว (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๕ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้รื้อถอนอาคารโครงเหล็กชั้นเดียวให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งนี้ (แบบ ค.๗) โดยแจ้งคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังภูมิลำเนาของผู้ฟ้องคดี และมีผู้รับไว้แทนผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๖๓ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๖๓ อุทธรณ์คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๓ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๕ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสืออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๖๓ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องจัดส่งไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ภายในสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์แล้วแจ้งผลคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้อุทธรณ์ทราบ ตามมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ กล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องมีความวินิจฉัยอุทธรณ์ภายในเจ็ดสิบวันนับแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑



ได้รับ...

ได้รับคำอุทธรณ์ดังกล่าวและแจ้งผลของคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ซึ่งก็คือ ภายในวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๓ แต่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์และแจ้งผลของคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว จึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายตามขั้นตอนหรือวิธีการที่กฎหมายกำหนดแล้ว ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และถือว่าผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๓ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๕ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ นับแต่วันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๖๓ โดยไม่ต้องรอให้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นภายในวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๖๔ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นขอให้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้ง ๓ คำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๖๔ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว รวมทั้งคำฟ้องในส่วนนี้แม้ศาลปกครองจะมีคำพิพากษาตามคำขอของผู้ฟ้องคดีก็เพียงก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดีเท่านั้น มิใช่เป็นประโยชน์แก่ประชาชนโดยส่วนรวม อีกทั้งไม่ปรากฏเหตุจำเป็นอื่นที่เป็นอุปสรรคขัดขวางทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจยื่นคำฟ้องในส่วนนี้ภายในระยะเวลาการฟ้องคดีที่กฎหมายกำหนด ศาลปกครองจึงไม่อาจใช้ดุลพินิจรับคำฟ้องในส่วนนี้ไว้พิจารณาได้ ตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งปัญหาว่าผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่กรณีฝ่ายใดยกขึ้นอุทธรณ์ ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ ตามข้อ ๙๒ ประกอบกับข้อ ๑๑๖ แห่งระเบียบดังกล่าว

คดีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๕/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๔ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ “อาคาร” หมายความว่า ตึก บ้าน เรือน โรง ร้าน แพ คลังสินค้า สำนักงาน และสิ่งที่สร้างขึ้นอย่างอื่นซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้... “ก่อสร้าง” หมายความว่า สร้างอาคารขึ้นใหม่ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการสร้างขึ้นแทนของเดิมหรือไม่ “ซ่อมแซม” หมายความว่า ซ่อมหรือเปลี่ยนส่วนต่าง ๆ ของอาคารให้คงสภาพเดิม มาตรา ๒๑ บัญญัติว่า ผู้ใดจะก่อสร้าง ดัดแปลง



/หรือเคลื่อนย้าย...

หรือเคลื่อนย้ายอาคารต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น และดำเนินการตามมาตรา ๓๙ ทวิ มาตรา ๔๐ บัญญัติว่า ในกรณีที่มีการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารโดยฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง หรือข้อบัญญัติท้องถิ่น ที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดำเนินการ ดังนี้ (๑) มีคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน ผู้ดำเนินการ ลูกจ้าง หรือบริวาร ของบุคคลดังกล่าว ระงับการกระทำดังกล่าว (๒) มีคำสั่งห้ามมิให้บุคคลใดใช้หรือเข้าไปในส่วนใด ๆ ของอาคาร หรือบริเวณที่มีการกระทำดังกล่าว และจัดให้มีเครื่องหมายแสดงการห้ามนั้นไว้ในที่เปิดเผย และเห็นได้ง่าย ณ อาคารหรือบริเวณดังกล่าว และ (๓) พิจารณามีคำสั่งตามมาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ แล้วแต่กรณี ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้มีคำสั่งตาม (๑) และมาตรา ๔๒ บัญญัติว่า ถ้าการกระทำ ตามมาตรา ๔๐ เป็นกรณีที่ไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ หรือเจ้าของอาคารมิได้ ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๑ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน หรือผู้ดำเนินการรื้อถอนอาคารนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนได้ภายใน ระยะเวลาที่กำหนดแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน โดยให้ดำเนินการรื้อถอนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ (๑๑) หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตาม มาตรา ๙ หรือมาตรา ๑๐

คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของอาคารโรงเหล็กชั้นเดียวเลขที่ ๗๒๕ หมู่ที่ ๙ ตำบลนครสวรรค์ตก อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งปลูกสร้างอยู่บนที่ดินราชพัสดุ เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวถูกเวนคืนตามโครงการก่อสร้างถนนตามผังเมืองรวม ถนนสาย ค ผังเมืองรวม เมืองนครสวรรค์ (บริเวณถนนมหาเทพ) จังหวัดนครสวรรค์ และบ้านของผู้ฟ้องคดีถูกเวนคืนเกือบทั้งหมด ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างอาคารดังกล่าวขึ้นใหม่ในที่ดินส่วนที่เหลือจากการเวนคืน ซึ่งมีลักษณะเป็นรูป สามเหลี่ยมชายธงเพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัยและค้าขายโดยไม่ได้ขออนุญาตปลูกสร้างจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๓ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้ผู้ฟ้องคดี ระงับการก่อสร้างอาคารโรงเหล็กชั้นเดียว (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ห้ามใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารโรงเหล็กชั้นเดียว (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๕ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้รื้อถอนอาคารโรงเหล็กชั้นเดียวให้แล้วเสร็จ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งนี้ (แบบ ค.๗) ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๖๓ อุทธรณ์คำสั่งทั้งสามฉบับดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำวินิจฉัย อุทธรณ์ที่ ๕/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๔ ยืนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และให้ยกอุทธรณ์ ของผู้ฟ้องคดี เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างอาคารโรงเหล็กชั้นเดียวเพื่อเป็นที่พักอาศัยในที่ดิน ส่วนที่เหลือจากการเวนคืน มีลักษณะเป็นการก่อสร้างอาคารขึ้นใหม่เพื่อทดแทนอาคารเดิมที่ถูกเวนคืน



/และไม่ใช่...

และไม่ใช้การซ่อมแซมที่หมายถึงซ่อมหรือเปลี่ยนส่วนต่าง ๆ ของอาคารให้คงสภาพเดิม จึงถือเป็นการก่อสร้างอาคาร ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารไม่ได้ยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคารจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อันเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารระงับการก่อสร้างอาคาร และห้ามใช้หรือยินยอมให้บุคคลอื่นใดใช้อาคาร ตามมาตรา ๔๐ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน นอกจากนี้ อาคารของผู้ฟ้องคดีตั้งอยู่ในบริเวณเขตผังเมืองรวมเมืองนครสวรรค์ ตามกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมเมืองนครสวรรค์ พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งกำหนดพื้นที่ให้เป็นที่ดินประเภทสถาบันราชการ สาธารณูปโภค และสาธารณูปการโดยให้ใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อกิจการของรัฐ กิจการเกี่ยวกับสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ หรือสาธารณประโยชน์เท่านั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีก่อสร้างอาคารขึ้นใหม่เพื่อทดแทนอาคารเดิมและไม่ใช้การซ่อมแซมอาคารให้คงสภาพเดิม อีกทั้งผู้ฟ้องคดียอมรับในคำฟ้องว่าได้ไปติดต่อขอเช่าที่ดินบริเวณพื้นที่ก่อสร้างกับธนารักษ์พื้นที่นครสวรรค์แล้ว แต่ไม่ได้รับอนุญาต กรณีจึงถือว่าผู้ฟ้องคดีก่อสร้างอาคารโดยไม่มีสิทธิในที่ดินดังกล่าว และเป็นกรณีที่ไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว ตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๓ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้ระงับการก่อสร้างอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ห้ามมิให้ใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารโครงเหล็กชั้นเดียว (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๕ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ให้รื้อถอนอาคารโครงเหล็กชั้นเดียว (แบบ ค.๗) จึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๓ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๕๘๕ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๕/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๔ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า พื้นที่บริเวณเดียวกันกับผู้ฟ้องคดีได้มีการแจ้งคำสั่งห้ามทำการก่อสร้างบ้านอีกหลายหลังเช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดี แต่กลับไม่มีการรื้อถอนอันเป็นการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า การเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมนั้น ต้องเป็นกรณีที่ผู้กล่าวอ้างมีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายที่จะได้รับสิทธินั้นแต่ไม่ได้สิทธินั้น ไม่ใช่กรณีที่ผู้กระทำผิดด้วยกัน กล่าวอ้างว่า ผู้กระทำผิดบางคนยังกระทำได้หรือไม่ถูกดำเนินคดี และในทำนองเดียวกันกรณีที่บุคคล



/กระทำผิด...

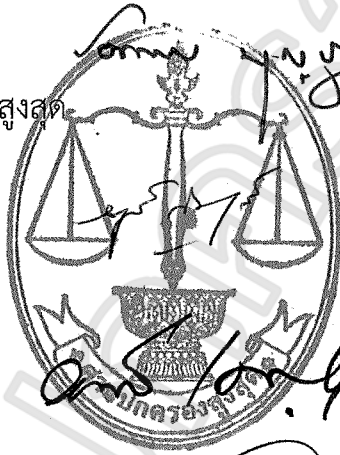
กระทำผิดต่อกฎหมายก็ไม่อาจเรียกร้องให้หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติต่อตนตามหลักความเสมอภาคได้ เมื่อศาลได้วินิจฉัยไว้ข้างต้นแล้วว่า การก่อสร้างอาคารของผู้ฟ้องคดีเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีย่อมไม่อาจกล่าวอ้างการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อกฎหมายของบุคคลอื่นมาเป็นเหตุปฏิเสธความรับผิดได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยในผลพิพากษายืน

พลโท สุรพงษ์ เปรมบุญญิตติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายโสภณ บุญกุล
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด



นายวิบูลย์ กัมมาระบุตร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายภิรัตน์ เจียรนัย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมมาศ รัฐพิทักษ์สันติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นางพวงมณี อังสถาพร

